

מז:

עין משפט
גר מצוה

א מ"י פרק ה חלה מעה"ק
הלכה יא
ה ב מ"י פרק ז מהלכות
מעה"ק הלכה ב יס"ד
מהלכות עיה"כ הלכה ג:
ו ג דה מ"י פרק ד מהלכות
מחוסרי כפרה הלכה ג:

תורה אור השלם

1. ולקח רבנו מרם האשם ונתן הברון על תנור און המטרה הימנית ועל כון דו המינית ועל כון רגלו הימנית: ויקרא י"ד, יז
2. וקישט את הכבש במקום אשר ישחט את החקאט ואת העלה במקום הקדוש וכן בחקאט האשם הוא לכון קרש קרשים הוא: ויקרא י"ד, י"ז

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

כלל, והלכן שיריה: תורה מה חסד
חשוק ליה כדאמר לקמן הדוקא כל
לחשוק בידוי מהיחל דלקמן לא היה
לא לארץ כל רק להחיות מטורע, אבל
גם דקויה קימה, אבל אחרי קמה למח
לכל העולם אחתה דענין בעלמא כל

איזהו מקומן פרק חמישי זבחים

למחמתי בכולו קדשים וקידול דמן ככלי שרת בגפון וימיה ים לדקדק
הוא ה' בתוספתא דמנחות א חומר בקמיה מבחטה שהקמיה טענה
עליה וקאמר אינה טעונה כל אלא אפי' קרומיה של קנה ועל כרחיך
הוא שחמור דלא טעני כלל דלא אמרין אם עולה טענה כלי כ' אלא
דלא בעי כלי שרת קאמר ומיהו

מתנה אחת מהן מע
שופך על יסוד מערבי
לא נתן לא עיכב א-
הרשן: גמ' וניתני נמי
בצפון כיון דאיכא
ביר הוא שייריה ולא
אשם נזיר ואשם כ

אלו ואלו נשרפין אבית הרשין.
פירש בקובצים דפר יום
הכיפורים אחי מתיקאס דכר העלם
דנאמר כפרק בית שמאי (לעיל עט.)
אמר זה דפר יום הכיפורים ואם תאמר
אף אין דבר הלמד בתיקאס חזון
מלמד בתיקאס דפר העלם גנובים
אלא כתיב ביה אל בית הדשן ומפר
ההשגח אחי דנכתבי כפר העלם
ירקאן ד. כלשר כפר את הפר
הראשון והיינו היקאס שמו ושטח 1
השטחא במקום העולה דקרי ליה
היקאס קאמן (דף מה.) ולפירש"י דפרק
זה שמו (לעיל עט.) דליצנין דפרק

וקבול דמן בבלי שרור
קבול דמו ביד הוא
ליה אלא בבלי הדר
יכול בבלי ת"ל יונ
של בהן: אף לקיחה
אף למובח ב"ת"ל
הוא מה חטאת ש
טעון כלי נמצאת אתה
שני בהנים מקבלין את
בבלי זה שקיבלו בכ
וזה שקיבלו ביד

והביספורם לאח דבס ועבילה מפר הכן משיח אס כן יומא א' דמלינו
וילפין ימי שריפת בית הדשן אלל לפרימ דהסם קשיא יש לומר דאכא
א"ר יקוס' דכפר העלם ועשה כחש עשה לפר דדרשינא מנייה פדן בית
דמזרי (א"ר א' ע"א) וזכר משיח כן לעבד בהזאת כחשי א' דין
ואלגמור ויזרת וסמי הכליות דכפר העלם ממשיח הוא דלינר
וענין שריפה פר העלם ממשיח וזי הדר וכחז דכפר העלם וכאשר א' שר
א' ממחוט יליף לקמן כסוף עבול יוס (דף ק"ג) מדכחיז מלת אל
ועלתא דמחוק למחנה דכחז בכל דהו וחד בחמהו שלישי אקמר
מחזל דמחוק דכחיז דכר וזי הביספורם לרצנו לומר לזי כיון שחז

ומפרש = מה כאן שלשה מחנות אף להלן שלשה מחנות מה להלן להקשה דמי דשלשה מחנות היו כמאן דכמי בגופיה בית הדשן אף לא ידעי מקום דשן היו דבר הלמד בבקש ואינו חוזר ומלמד בבקש מחנות נשפין במקום = הדשן (אחר) השאח את שפיר שער יו"ט"כ בבקש מחנות משוי ואין לדברש דלמי מריביא דהחלח מחלח דכמי בפר שפיר ההטחא ואת שער ההטחא יוציא אל מחוץ למחנה ושרפו מה חלחא אלו בלבד מנין לרבות פר כהן משוי ופר העלם דבר של יצויר שרפין אחיח הדשן כדי נסבה דהא עיקר על שפך הדשן בפר כהן כהן דר' מאיר פליג = עליו אקמח דאי צריך הרי הוא דאמר לכפר שאין שומא יב הרי דליח מחנות מחלח מחלח שומאח בגדיס כבולו ונפיה בית הדשן מפר = ושעיר של יום הכפורים: **מה** נתינה בעצמא ומימה אי"ב הוי היקשא מבנין אב וקמין (דף כג.) מיעביל כן לי דבר הלמד מן היציין = מנתינה ידיה ולא מנתינה דשאר קרבנות וקמין אמרינן נאשע בעצמא של כהן. משה דגיי חטאת נמי חטאת (ויקרא ד) עשיין להן ושמה הכל דרש משה דמייר דכמי במצורע (שם ד) עשיין דמחטאת כמי ולקח מדס החטאת באצנעו ונתן אס כן לאו בידו יצויר דעבד אחוץ לשפת מורק דלמד לעיל פרק שני (דף כג.) אכלי וזבא ולא מיירי בקבלה להכי אצטרך לגזירה שזו דגמרינן מייקין חטאת פירש בקורסם לקוחה לקוחה בחמור הכניס כמי ב דהדס ורש בחגנות ומימה הוי ליה דבר הלמד בגזירה שזו חוזר ומלמד דלמד בחר מלמד אוליין ומייה כחנס פירש בקורסם דילפיין דחלח החור מחצוי שלמי יצויר דקמח מיה עולה טענה כלי אף כלי נמי חילף מלמדים דהתם נמי שלמים הוו כמי ומייה מכל היקש יס לומר דבההוא היקשא דוחא חטאת כבד נמי אס ואי יסיהא אחינא דמעניה קרא מקבלת כלי ודרשיה = ביד דנענמו מקבלת כלי לגמרי וקש = גזירה שזו דלקוחה מסיני למע לי לנפך כלי גזירה שזו דלקוחה לקוחה * אצטרך לתייח כמאן דכמי בפר אלא = מגרעו מעיהרש אסם שלמים בתיקשא דחלח החור ביד

[illegible]

מחנה אדם מהן מעבדת. כדאמרינן ב' בית שמאי (לעיל לט.) מועד
באחד עשר: אלו ואלו. של יום הכפירים ושאר הגשמי: גשמי
נזכר הדשן. למקום י' שמואלין שם אל הדשן של מנחם המלך דמדי
בית והוא את הדשן אל מנחם (ירמיה ו') ובפרט הדשנים
כמדי אל שפר הדשן (ד' ו') ואל יום

הפסוקים הקודם לנו העלם מדאמינא
בפרק ד"ט (גמ' לנ) לפר זה פרי
הפסוקים: **בְּמִי וְיִשְׁמַע נְתִיבָה**
גבי סתם של: **קִדְּשִׁים וְקוּבֹל דְּמֵן**
כי היכי דתנא שמיעתן: **אִשֶּׁם מְזוּרַע**
קִיבּוּל דְּמוּ בִיר דליק לקמן שמקל
דמו לתוך כפר: **שִׁירִים**. מסוס דלא
פסיקא לן לנ תומימיה צדידי כללי

בצפון מעיקרא סבר
יהוה וכיון כן דלא מגי
עיה ^{יד}דתיגא וילקח
מה תנינה בעצמו
עצמו של כהן יבול
כי כחמאת האשם
ה כלי "אף אשם
אומר ^{יד}האשם מצורע
ימו אחד כן ביד ואחד
כא לא אצל מזה
לו אצל מצורע:

יין אשם זה צבוחה הכהן מה חטאת עושה ללי בקבלה דמה
 וילפין לקיחה לקיחה כהנים^א כמי בחטאת ולקח הכהן מדם
 החטאת (ויקרא ד) וכמי עוולת מיני ויקח משה חזי הדם וישם באגנות
 שמות (ד) אף אשם זה עוון כלי אף על פי שאמרנו בו קבלה ציד:
 בעולה

הילוך) הוא ליה כמאן דכתיב בגופיה ועוד ים לומר הא דנשפין חוץ
 ון למתה ¹⁷ שלשים יום כמד בכוליה ואין זה אלא כנילו מילתא
 כך אלא שפיר פת יום הכיפורים מפר העלם ואימר לו הם ¹⁸
 ון למתה אחת השורפים מעמם גנדים ולרבי שמעון גנ"ש ¹⁹ למד
 הוא של ירושלים אף כאן למורחא של ירושלים ומיהו בית הדשן ודאי
 מיב בגופיה דלפטר חוץ ג' מהותם שלא במקום דשן ואם כן של
 ג' גס זה חשוש גילוי מילתא בעלמא היה דכל הנשפין חוץ לשלש
 ימיקרש לפר העלם אי נמי כוליה לפקין בית הדשן גנ"ש דמחון למתה
 שפיר של יום הכיפורים דדרשין לקמן בסוף התערבות (דף פג.) ואת
 שטח חטאת שזכור דאין ין דמטמא גנדים ומשפין גבית הדשן
 יעיר עטות כוכבים ת"ל חטאת חטאת דבור רבי יהודה דעל כרחין
 תחייב אלא מאוס מטמא גנדים נקט דלא כמיב דכל יום מוסיף ²⁰
 וד לומר לכפר לימד על כל המהפכרים בפנים ששורפן מטמא גנדים
 ושפיר של יום הכפורים הכי נמי הוא יליף מייחוס מההוא ריבוא
 ש"ב ביה. פ' בן עזרס דמכחיב אכעב גבי שמן ויליף דם מניייה ²¹
 בצנין אף חמר וטמא דביקש ²² וזכר לו לקיים מנתיים נמי הוה צנין
 ילפינן שפיר צנין אף מניין אף. בריה"ל ²³ א"ר יוחנן וילקח י' מדם
 ונתן ולא אמר מה נמיה בעממו של כהן אף לקימה בעממו של
 עמי ואע"ג דבמזבח הכהנס דריש מקמי אבתרא סמיך וזכר לו ²⁴
 קבל דבאכעב ואל אפטר קבל אלא על דכרחין בכלי קאמר אילינו
 קבל אף כתיב חאכעב וטמא דלא ינחול ולקח בצאנעו היינו וטבל
 מאי הדס יאסם באגנות בת"כ. בריה"ל ²⁵ מזה חטאת טעניה ב"י
 וזל ביקש הכהן מדם החטאת וכמיב בעממו דמי יוקח משה שפיר
 וילקח דביקש דהכחא האשם ובעיז אלא לקמן (דף ק.) ולא חשביה חט
 חיה לקימה דלקמן בסוף דם חטאת (דף קז.) שמעל דלחמי ביקשא
 טעון כלי מאי כלי אילימא מזרק צובאי שלמי יציבור נמי כמיב יוקח
 דמכחיב בחאי קרז ויהיין מיהה הם מה שלמים מפגילין ומתפגילין
 וס קשה עיין דהוה ליה דבר הלמד דביקש אילין חחר וטמא ²⁶
 של ²⁷ כמו של שלמים וכל אשמות בכלל אפילו אשם מוציא ²⁸
 הן הלך אחא כחטאת האשם לגלויי דלא צא הכמיב להוציאו
 דחטאתים ים לומר ²⁹ דחטאת ילפינן משלמים לקבלת כלי מהיקשא
 ודע וזכר וזכר לפקין חטאת חטאת דביקשא דכחטאת האשם
 נטו לענין פגול דאם כן גורה שוה דלמחיה לחימה למח ולו ³⁰ :

לעת תחת ולא דרשני הכי, יש לומר רהטם נהו וזה לו למיור הכי אלא משימ דולקט טובא מחבי' אל מעניו לפיכך כחלה לא דרשני ליה, וחס **סא אסמ טעני** כני' ביהמס קמבלי **אמ יסר** א' חס' הנימס קמבלי **אמ יסר** אמר אכל כחל ואמר ביה, זה שקבל בכלל קמבל תחלה זה שקבל ביה מן קמבל לאח' שקבל ביומן זה שקבל ביה מן קמבל בטעאל, ואם סנה סלול, זה שקבל בכלל ביה לו דליוניע דע גבי' הקציר, ואם סנה סלול

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) ירושלמי יומא פ"ה ה"ו,
(ב) יומא סא: ה"כ מצורע פ"ג
ה"ב, (ג) תוספתא דנעשים פ"ה
נוציל פט ה"ב, (ד) יקרא
חובה פרש"י ג ה"ה, (ה) פ"א
ה"ב, ועי' מנחות כז, סוטה
ד"ה: (ו) [עין יומא סא: ד"ה
סה נתינה דמרחצו בעין
אחר], (ז) [עין ל"ק ורש"י] [ועין
שוד תוס' יומא סא: ד"ה מה
תעלה].

גליון הש"ס

וְהָיָה כִּי יֵרָאֶה זֶה הַמַּעֲשֶׂה וְיָבֹאוּ
אֲנָשִׁים לִמְנוּחַ בְּטָאן דְּהַלְלוּ
בְּטִפְסִית וְכַעֲזָן דְּאַחֲרִיעֵן לְעִיל מֵא

ש"נ"י גוססאות

[illegible]

ליקוטים

הם נדמה בעצמם של הנה, שיש
רשי דמיון אצבע גבי שמן וילך
הם בניה אין לו אלא כמו למד
סתם מן המפורש דאי בנין אב
הא בעיא היא הוה (לקמן) נא
(ע"א) אי דבי הלמד במנין אב
תורו וסלמד בחיפוש (תוס' ויחז'
פ"א א"י קריאה בעצמו של הנה,
פ"א א"י קריאה בעצמו של הנה)